

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев 2787/05
23.02.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Драгише Слијепчевића, председника већа, Љиљане Ивковић-Јовановић, Слободана Спасића, Надежде Радевић и Владимира Тамаша, чланова већа, у правној ствари тужиље АА, чији је пуномоћник АБ, адвокат, против тужених ББ, чији је пуномоћник БВ, адвокат и БГ, ради утврђења права својине, одлучујући по ревизији тужиље изјављеној против пресуде Окружног суда у Новом Саду посл. бр. Гж. 739/05 од 30. 6. 2005. године, у седници већа одржаној дана 23. 02. 2006. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као НЕОСНОВАНА ревизија тужиље изјављена против пресуде Окружног суда у Новом Саду посл. бр. Гж. 739/05 од 30. 6. 2005. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Општинског суда у Новом Саду посл. број П.5144/04 од 5. 11. 2004. године преиначени тужбени захтев тужиље којим је тражила да се утврди да је тужиља сувласник на 4/10 дела непокретности уписане у зкњ.ул.број аа КО ВВ, парц. бр.бб кућиште и двориште у селу од 0,6 ари и 91 м², са стамбеном зградом парцела број вв ул. ГГ, те да се обавезу тужене да трпе да се тужиља на основу ове пресуде укњижи као сувласник на 4/10 дела, је одбијен. Одбијен је и евентуални тужбени захтев којим је тужиља тражила да се обавезу тужене да јој плате 481.740,00 динара свака, са затезном каматом од 31. 12. 2001. године до исплате. Обавезана је тужиља да туженој првог реда на име трошкова плати 71.000,00 динара, а туженој другог реда 38.500,00 динара.

Пресудом Окружног суда у Новом Саду посл. Гж. 739/05 од 30. 6. 2005. године жалба тужиље је одбијена и наведена првостепена пресуда Општинског суда у Новом Саду потврђена.

Благовременом и дозвољеном ревизијом тужиља побија другостепену пресуду због битних повреда одредаба парничног поступка и због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану другостепену пресуду у смислу члана 386. Закона о парничном поступку, у вези са чланом 491. став 4. сада важећег Закона о парничном поступку, ("Сл. гл. РС" бр. 125/04) ревизијски суд је нашао да ревизија није основана.

Побијана пресуда није захваћена битном повредом одредаба парничног поступка из члана 354. став 2. тачка 11. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Нису почињене ни битне повреде одредаба парничног поступка на које се указује у ревизији. Другостепени суд је ваљано оценио жалбене наводе који су од одлучног значаја у овом спору. Није учињена ни битна повреда члана 354. став 2. тачка 14. ЗПП, јер дати разлози о одлучним чињеницама нису у супротности са изведеним доказима, и побијана пресуда садржи све што је потребно да би се могла испитати.

Према утврђеном чињеничном стању на непокретности уписаној у зкњ. улошку број аа КО ВВ, парц. број бб кућа и двориште у селу од 0, 6 ари и 91 м², са стамбеног зградом парц. број вв ул. ГГ, уписано је право власништва у корист ДД. Сада пок. ДД је рођени брат тужиље, супруг тужене првог реда, а очух тужене другог реда. Тужиља је са својом мајком живела у двособном стану у Новом Саду, на којем је мајка била носилац станарског права. У том стану су одрасли тужиља и њен сада пок. брат ДД. Наведени стан и стан у Београду у којем је живела тужиља, замењени су за један већи стан у Београду. Мајка тужиље и пок. ДД прешла је у Београд да живи са тужиљом у том замењеном стану. У то време ДД је био ожењен и живео је у ЋЋ. Након развода брака, није отишао да живи у Београд, него је изразио жељу да живи у ЕЕ. Потом је купио кућу у ЕЕ, а новац за исплату купопродајне цене дала је тужиља. Тужиља је финансијски учествовала у адаптацији купљене куће. Тужена првог реда закључила је брак са братом тужиље 1993. године, у време када је предметна кућа била већ реновирана. Туженој ББ је њен сада пок. супруг ДД испричао да су га мајка и сестра изиграле јер су двособан стан у ЖЖ, у који је он уложио 8000 ДЕМ за реновирање, замениле за већи стан у Београду. Тужиља и пок. ДД су у присуству тужене ББ извршили обрачун међусобних дуговања и потраживања, па је констатовано да је остао дуг ДД према тужиљи, уочи његове смрти, од 1600 ДЕМ.

На основу наведених чињеница, правилан је правни закључак нижестепених судова да је тужиља овим улагањима хтела да компензира то што је стан у ЖЖ, у који је пок. ДД уложио 8000 ДЕМ, замењен за већи у Београду. Због тога новац који је тужиља дала за спорну непокретност представља поклон пок. ПП чији је мотив обезбеђење становања пок. ПП обзиром па је заменом стана и пресељењем тужиље у

ДД, која је мотив обавезајуће ставовима пок. ДД, обзиром да је замишљено стање и прослављеном тужиљи у Београд, она тиме решила своје стамбено питање, док је ДД у то време био стамбено необезбеђен.

Према одредбама члана 33. Закона о основама својинскоправних односа, на основу правног посла право својине на непокретност стиче се уписом у јавну књигу или на други одговарајући начин одређен законом. Уговором о продаји извршен је пренос права својине између продавца и купца ДД којим је овај стекао правни основ за дериватно стицање права својине.

Тужиља у овој правној ствари захтева утврђење да она има право сусвојине на предметној непокретности. Величину свог сувласничког удела одређује према свом улогу при прибављању ове ствари. Међутим, изведеним доказима у првостепеном поступку је утврђено да тужиља, у време куповине ове куће, није имала намеру да буде сувласник исте, нити да ту живи, због чега је кућа и укњижена на име ДД. Побуде из којих је она финансирала куповину и реновирање спорне непокретности и које су утицале да се као купац у уговору о продаји именује сада пок. ДД, а не и тужиља, састоје се у тежњи да се они финасијски приближно изједначе. На то указује и чињеница да су тужиља и њен пок. брат потом извршили обрачун међусобних дуговања и потраживања, према којем је пок. ДД остао дужан тужиљи 1600 ДЕМ.

Код таквог стања ствари, на правилност примене материјалног права нема утицаја ревизијски навод тужиље према којем првостепени суд констатује да је тужиља куповином и адаптацијом предметне куће учинила поклон туженом, а потом да је извршила међусобни обрачун по коме је ДД остао дужан тужиљи. Тужиља овим сматра да није постојао уговор којим се она обавезала да бесплатно пренесе у својину на туженог новац за куповину и адаптацију куће.

По оцени ревизијског суда, између тужиље и њеног пок. брата ДД закључен је мешовити уговор о поклону у облику предаје предмета поклона поклонопримцу (тзв. реална форма). Овај уговор је настао када је пок. ДД дао новац за адаптацију стана у ЖЖ који је тужиља касније мењала за већи у Београду, а она њему новац за куповину спорне куће у Бачком Петровцу и њену адаптацију. Пошто је тужиља дала пок. ДД више по вредности (1600 ДЕМ) од овога што је од њега примила без намере да пок. ДД учини већу имовинску корист, сачињен је међусобни обрачун по којем пок. ДД дугује тужиљи 1600 ДЕМ.

Према одредбама члана 385. став 3. Закона о парничном поступку, ревизија се не може изјавити због погрешно или непотпуно утврђеног чињеничног стања, тако да нису могли бити предмет оцене ревизијског суда остали наводи ревизије који се свode на оцену изведених доказа и на оспоравање правилности утврђеног чињеничног стања.

На основу наведеног , применом члана 393. Закона о парничном поступку, у вези са чланом 491. став 4. сада важећег закона о парничном поступку, ревизија је као неоснована одбијена.

Председник већа-судија,

Драгиша Слијепчевић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

мз